

γραφίων, βιβλίων και τοῦ ἡμερολογίου του, οὔτε νὰ συμβιβάσῃ τὴν παντελῆ ἀπροσεξίαν καὶ ἀδιαφορίαν περὶ τῆς τύχης τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρογράφων καὶ μάλιστα ἐκείνων τῶν ἀριστουργημάτων εἰς τὰ ὅποια μεθ' ὑπερφηανείας ὁ ἴδιος λέγει:

« Not marble
Nor the gilded monuments of princes
Should outlive this powerful rhyme.

Περὶ τὰ 1586 ἢ 1587 ὁ Σαίξπηρ, ἄγων τότε τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετῴκησεν εἰς Λονδίον καὶ ἅμα τῇ ἐκεῖ ἀφίξει του, ἂν οὐχὶ πρὸ τῆς ἀφίξεώς του, ἀναφαίνονται τὰ πρῶτά του δράματα, ἐξαιρετὰ τὸ ὕφος, ἀποδεικνύοντα μεγίστην πείραν τοῦ κόσμου καὶ πλήρη ἀκριβῶν πληροφοριῶν ἀπὸ τοῦ 1592 μέχρι τοῦ 1598 ἐδημοσιεύθησαν ὅκτὼ ἐκδόσεις τῶν δραμάτων τοῦ Σαίξπηρ, μὴ φέρουσαι τὸ ὄνομά του καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀντιγραφῆς.

Μετὰ πάροδον δὲ δέκα ἐτῶν ἐπέστρεψεν εἰς Στράτφορντ ἀφανὴς γενόμενος πρὸς τοὺς συγχρόνους του. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀκτῶ ἐτῶν διαμένων ἐνταῦθα μέχρι τοῦ θανάτου του οὐδὲν ἔγραψεν, ἡ-
χαριστήθη δὲ νὰ μεταβῇ, ἄνευ λόγου, ἀπὸ τῆς παγκοσμίου ἐνεργητικότητος εἰς τὴν ἀφάνειαν τοῦ μικροῦ χωρίου του. Συμφωνοῦσι ταῦτα τῇ φύσει μεγάλου ἀνδρός; Δύναται τις νὰ φαντασθῇ τὸν μέγαν Ναπολέοντα ἐν μέσῳ τῆς ἀκμῆς τῆς δόξης καὶ τῶν θριάμβων του, ἐκουσίως ἐγκαταλείποντα τὸν θρόνον του, τοὺς στρατοὺς του καὶ ἀποσυρόμενον εἰς τὴν γενέθλιον αὐτοῦ γῆν, τὴν Κορσικὴν;

Δυνάμεθα ποτὲ νὰ φαντασθῶμεν τὸν Κολόμβον, τὸν Λουθηρον, τὸν Δάντην, τὸν Γαλιλαῖον, τὸν Ρι-
σχειλί, τὸν Νεύτωνα ἢ τὸν Βάκωνα εἰς τὴν δόξαν τῶν πνευματικῶν τῶν δυνάμεων ἐγκαταλείποντας πᾶσαν τὴν ἐνέργειαν τοῦ κόσμου;

Ἡ παράδοσις ἐλέγχει τὸν βίον τοῦ Σαίξπηρ ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μέχρι τοῦ θανάτου του, ὅπερ δὴ δὲν ἐμφαίνει τὸν συγγραφέαντα τὰ ἄσματα τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδωνίδος.

Ὁ βίος του εἶνε σκοτεινὸς καὶ μυστηριώδης, περὶ τοῦ θανάτου του δὲ τοῦτο μόνον γινώσκομεν, ὅτι ἐτελεύτησε προσβληθεὶς ἐκ πυρετοῦ προελθόντος ἐξ ἀκρασίας.

Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (Pall Mall Magazine).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» θέλωμεν δημοσιεύσει ἄρθρον τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Κωστῆ Παλαμᾶ «Ἡ μετάφρασις τῆς Ἑπταίας—Ἀπάντησις πρὸς τὸ Ἄστυ» μὴ δυνθέντες νὰ καταχωρίσωμεν αὐτὸ εἰς τὸ παρόν, ἐλλείψει χώρου. Ἐν τῇ ἀξίανανόστῳ ἀπάντησιν του ὁ κ. Παλαμᾶς δὲν ἀναρεῖ μόνον τὰς παρατηρήσεις τὰς ὁποίας ἔκαμε τὸ Ἄστυ ἐπὶ τῆς μεταφράσεώς του, ἀλλὰ λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ θέσῃ ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ἑλληνικῆς ρυθμικῆς καὶ στιχοποιγίας, περὶ τῶν ὁποίων οὐδεὶς τῶν παρ' ἡμῖν εἰδη-
μόνων ἔχει πραγματευθῇ ἀκόμη εἰδικῶς.

Ὁ ἱατρός Ροῦ

— Ὑπὸ τοῦ Γόλδβικ Σμιθ ἐξεδόθη ἐν Λον-
δίῳ μετάφρασις τῶν καλλίστων δραμάτων τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Εὐριπίδου. Περὶ τῆς μεταφρά-
σεως ταύτης ἡ «Ἀτλαντὶς», ἑλληνικὴ ἐφημερὶς τῆς Νέας Ὑόρκης, δημοσιεύει τὴν ἐπομένην κρίσιν: «Ὁ κ. Smith εἶνε ἀπλοὺς ἐρασιτέχνης, τούτου ἕνεκεν ἡ μετά-
φρασις του, γενομένη μετὰ τινος ζήλου καὶ ἐλευθερίας ἀγνώστου τοῖς εἰσικοῖς, εἶνε θελκτικὴ ἅμα καὶ ἐπιτυχής. Μετέφρασεν ἐκ τῶν ἀρχαίων δραμάτων, ὅτι τῷ ἥρεσκεν καὶ ὅτι ἐδύνατο. Τὰ χορικά τὰ ἄφησεν ἐντελῶς διότι κατ' αὐτὸν ὁ διθυραμβικὸς χαρακτὴρ των, ἡ ὑψιτενὴς γλῶσσα, αἱ ἀσυνάρτητοι μεταφοραὶ των, καὶ ἡ ὀλίγη ἐζητημένη ἀσάφεια καὶ σπουφνότης, καθιστῶσιν ἀδύνατον τὴν εἰς τὸ ἀγγλικὸν μεταγλώττισίν των. Ἡ μετάφρασις εἶνε ἑμμετρος, διότι ὄντως ὁ περὶ λόγος οὐδέποτε δύναται ν' ἀποδώσῃ τὴν ποίησιν παρ' ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀκριβολεξίας, ἥς ἡ ἐποχὴ μας ἐπιβάλλει τῷ μεταφραστῇ. Ὡς ἐξ ἰδιοσυγ-
κρασίας ἐπιτυχιστάτη φαίνεται ἡμῖν ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Smith κυρίως εἰς τὰς βραχεῖας ἐρωταποκρίσεις καὶ τὰς ἐπιφωνήσεις, ὧν ἡ ἐπιγραμματικὴ βραχυλογία καὶ ἐκφρα-
στικότης εἶνε τὸ κύριον προσόν. Εἰς ταύτας τὸ ἑλληνικὸν κείμενον φαίνεται ἡμῖν οἷον ἀναβιοῦν ὑπὸ τὸ ἀγγλοσα-
ξωνικὸν ἔνδυμα ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ὅπως ἡ ἐκ-
φρασις τῆς Ἠλέκτρας «τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν», ἀποδι-
δόμενον dust to dust—κόνις, τὸ ἀντίστοιχον τοῦ βιβλι-
κοῦ γῆ εἰς γῆν—καὶ τούτων ἀληθῶς ἀπαρτηρήτων. Ἐν πολλοῖς ὅμως, ἰδίᾳ δὲ παρὰ τῷ φιλοσοφικῷ Εὐριπίδῃ, καταπίπτει εἰς ἐνστιχον πεζολογίαν. Ἰσως διότι οὗτος στε-
ρεῖται τῆς ὑψηλότητος τῶν δύο μεγάλων προδρόμων του».

— Ὁ διὰ σχήματος γάλλος θεολόγος καὶ ἱερο-
κῆρυξ Διδὸν, ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Βίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» περιγῆθη ἐσχάτως τὴν Ἑλλάδα, ἐπισκεφθεὶς τὴν Ὀλυμ-
πίαν, τὰς Μυκῆνας, τοὺς Δελφοὺς καὶ τυχὼν παντοῦ θεο-
μῆς δεξιώσεως.

Θεατρικά

Ὑπὸ τοῦ θεάσου τῆς κυρίας Παρασκευο-
πούλου, διὰ πρώτην φορὰν ἐδιδάχθη τὴν π. Κυριακὴν ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν «Ποικιλιῶν» τρίπρακτον δράμα πρωτότυ-
πον, βυζαντινῆς υποθέσεως, τιτλοφορούμενον ἡ «Μοναχὴ». Τὸ περιεργότερον τοῦ δράματος τούτου εἶνε ὅτι ἐγράφη ὑπὸ νεαρᾶς κόρης, τῆς Ἀδὸς Εὐγενίας Ζωγράφου.